

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15502/2022
07.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужила АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Звонко Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, са седиштем у Београду, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6557/21 од 02.03.2022. године, у седници одржаној 07.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6557/21 од 02.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6557/21 од 02.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10108/20 од 08.06.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилама на име дуга солидарно исплати износ од 1.545.000,00 динара, са законском затезном каматом од 10.12.2016. године до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужилама на име трошкова парничног поступка солидарно исплати износ од 299.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6557/21 од 02.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке у погледу главног дуга. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу, тако што је обавезана тужена да тужилама на износ главног дуга солидарно плати законску затезну камату од 01.03.2021. године као дана вештачења до исплате, док је тужбени захтев за досуђивање законске затезне камате за период од 10.12.2016. године до 01.03.2021. године одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезане су тужиле да туженој

на име трошкова другостепеног поступка солидарно исплате износ од 16.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...10/23- др. закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребе разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Предмет тражене правне заштите је накнада за извршене послове по уговору о делу. Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужиља (који је преминуо током поступка) као судски преводилац за немачки језик вршио је услуге превођења са немачког језика на српски језик више докумената (изводи из евиденције кажњених СР Немачке) за тужену као наручиоца посла по уговору о делу од 14.05.2010. године, са анексом од 28.03.2011. године. Дана 08.12.2016. године, раздужио се са списима који су били код њега (5.300 извода из евиденције кажњених СР Немачке), од којих је 2.575 страна извода из евиденције било преведено са немачког на српски језик, за које му тужена није извршила исплату уговорене накнаде, нити је имала примедбе на преводе истих. Висина накнаде је утврђена вештачењем преко вештака економско-финансијске струке од 01.03.2021. године у износу од укупно 1.545.000,00 динара.

О овако постављеном тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили применом релевантног материјалног права (чланови 600., 614. став 2. и 622. у вези члана 17. став 1. и члана 277. Закона о облигационим односима-ЗОО), због чега не постоји потреба за новим тумачењем права, нити уједначавањем судске праксе, јер одлука у оваквим споровима зависи од утврђеног чињеничног стања, при чему се ревизијом не указује на другачију судску праксу. Ревизијом се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, због чега се посебна ревизија не може изјавити.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 16.06.2017. године, преиначење тужбе је извршено поднеском од 15.03.2021. године, а вредност предмета спора износи 1.545.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање чија вредност очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић